

LIÊN HỘI CỨU QUÂN NHÂN & HẬU DUỆ
QUÂN LỰC VIỆT NAM CỘNG HÒA (QLVNCH)
DALLAS-FORT WORTH, TEXAS, USA & VÙNG PHỤ CẬN
2512 Centaurus Drive, Garland, Texas 75044, USA
(469) 776-4652
vhiu5945@gmail.com

Dallas-Fort Worth (DFW), Texas, USA, Thứ Bảy, ngày 08 tháng 8 năm 2026

RỪNG KHÓC GIỮA MÙA XUÂN

Phạm Tín An Ninh

<https://phamtinanninh.com/?p=6545>

Huy Hiệu Biệt Động Quân (BDQ) “CQ”
Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa

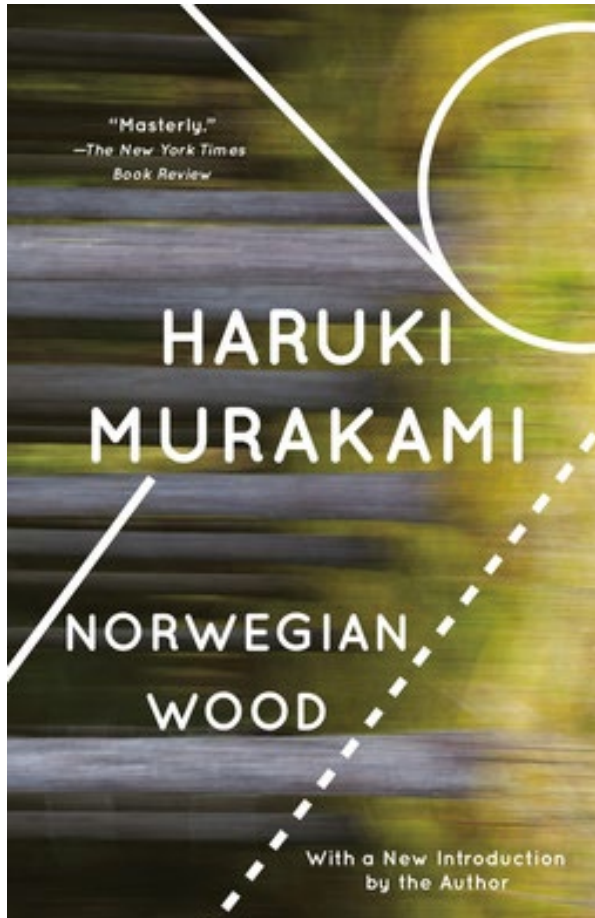

Na Uy (Norway), Bắc Âu Châu
{<https://www.britannica.com/place/Norway>}

Hơn hai mươi năm nay, từ ngày đến định cư ở Na Uy, một nước Bắc Âu nổi tiếng với những mùa đông dài băng giá, nhưng lại rất đẹp vào những ngày hè và lãng mạn vào thu, tôi vẫn giữ thói quen đi len lỏi trong rừng, không chỉ vào những ngày nghỉ cuối tuần mà còn bất cứ lúc nào thấy lòng mình trăn trở. Không phải tò mò về những cuộc tình cháy bỏng trong “Rừng Na Uy”, cuốn tiểu thuyết nổi tiếng mới đây của một nhà văn Nhật Bản, mà để được lắng nghe những tiếng khóc. Tiếng khóc của cây lá, của gỗ đá trong rừng. Tiếng khóc có mãnh lực quyến dụ tôi, thúc bách tôi, cho dù nó đã làm tôi đau đớn, khôn khổ gần cả một đời.

LIÊN HỘI CỨU QUÂN NHÂN & HẬU DUỆ
QUÂN LỰC VIỆT NAM CỘNG HÒA (QLVNCH)
DALLAS-FORT WORTH, TEXAS, USA & VÙNG PHỤ CẬN
2512 Centaurus Drive, Garland, Texas 75044, USA
(469) 776-4652
vhiu5945@gmail.com

Rừng Na Uy (1987) của nhà văn Nhật Bản
Haruki Murakami
{[https://en.wikipedia.org/wiki/Norwegian_Wood_\(novel\)](https://en.wikipedia.org/wiki/Norwegian_Wood_(novel))}

Rừng Na Uy
{<https://www.tripadvisor.com/Attractions-g190455-Activities-c57-t57-Norway.html>}

**LIÊN HỘI CỨU QUÂN NHÂN & HẬU DUỆ
QUÂN LỰC VIỆT NAM CỘNG HÒA (QLVNCH)
DALLAS-FORT WORTH, TEXAS, USA & VÙNG PHỤ CẬN
2512 Centaurus Drive, Garland, Texas 75044, USA
(469) 776-4652
vhiu5945@gmail.com**

Tôi sinh ra ở Huế, nhưng lớn lên ở thành phố Nha Trang, sau khi cùng cả nhà theo cha tôi vào đây nhận nhiệm sở mới. Có lẽ ngày ấy tôi là một cô gái khá xinh đẹp. Ngay từ năm tôi học lớp đệ lục trường nữ trung học Huyện Trân, cũng đã có vài chàng học trò khờ khạo si tình, đạp xe theo tôi sau những buổi tan trường. Lên năm đệ tam (lớp 10), cũng có vài chàng Sinh Viên Sĩ Quan (SVSQ) Hải Quân, Không Quân chờ trước cổng trường tán tỉnh. Nhưng như là số trời, trái tim tôi chỉ rung động trước một người. Anh là bạn chí thân với ông anh cả của tôi. Hai người học cùng lớp thời còn ở trường Võ Tánh. Tháng 4 năm 1968, chúng tôi làm đám cưới, kết thúc một cuộc tình đầu thật dễ thương, không có nhiều lãng mạn, cũng chẳng có điều gì trắc trở. Ông xã tôi là lính Biệt Động Quân, hậu cứ đóng ở Pleiku. Ngày về làm đám cưới, đôi giày “botte de saut” của anh còn bám đầy đất đỏ hành quân. Đám cưới chúng tôi được tổ chức tại một nhà hàng nằm gần bờ biển, không xa tỉnh lỵ, nơi vừa mới trải qua khói lửa Mậu Thân.

Nữ Trung Học Huyện Trân, Nha Trang, Việt Nam Cộng Hòa
{<https://www.facebook.com/groups/nutrunghocnt/>}

Sinh Viên Sĩ Quan Không Quân Nha Trang, Không Quân Việt Nam Cộng Hòa
{<https://www.facebook.com/CanhSatQuocGiaVNCH/photos/sinh-vi%C3%AAn-s%C4%A9-quan-kh%C3%B4ng-qu%C3%A2n-vnch-trung-t%C3%A2m-hu%E1%BA%A5n-luy%E1%BB%87n-kh%C3%B4ng-qu%C3%A2n-nha-trang-qu%C3%A2n/127308028694476/>}

TOÁN QUỐC QUÂN KỲ ĐẠI ĐỘI SĨ QUAN HẢI QUÂN KHÓA 17 và ĐẠI ĐỘI SVSQ/HQ/KHÓA 18

TOÁN QUỐC QUÂN KỲ SĨ QUAN HẢI QUÂN KHÓA 17 trong ngày lễ mãn khóa 16 tháng 9-1968

Sinh Viên Sĩ Quan Hải Quân Nha Trang, Hải Quân Việt Nam Cộng Hòa
{<https://dongsongcu.wordpress.com/2025/07/29/truong-si-quan-hai-quan-nha-trang-hoc-vien-hai-quan-vnch/>}

LIÊN HỘI CỨU QUÂN NHÂN & HẬU DUỆ
QUÂN LỰC VIỆT NAM CỘNG HÒA (QLVNCH)
DALLAS-FORT WORTH, TEXAS, USA & VÙNG PHỤ CẬN
2512 Centaurus Drive, Garland, Texas 75044, USA
(469) 776-4652
vhiu5945@gmail.com

Trường Trung Học Võ Tánh, Nha Trang, Việt Nam Cộng Hòa
{<https://vtnth1970.weebly.com/v259n---th417/v-tnh-v-n-trung-hc>}

Giày “bốt đồ sô - botte de saut”, Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa
{<https://www.facebook.com/groups/802061723169611/posts/3856308824411537/>}

Pleiku, Việt Nam Cộng Hòa
{<https://www.facebook.com/groups/226699890185999/posts/272838985572089/>}

Tết Mậu Thân 1968
{<https://www.rfi.fr/vi/viet-nam/20180221-vi-sao-viet-nam-it-de-cap-den-tet-mau-than-1968>}

Sau đám cưới, cha mẹ chồng cho tôi theo anh lên Pleiku một tháng, rồi phải trở về sống bên nhà chồng, bởi anh đi hành quân liên miên, không an toàn khi tôi phải sống một mình. Chỉ những khi nào tiểu đoàn về hậu cứ dưỡng quân, anh đánh điện tín để tôi lên với anh.

**LIÊN HỘI CỨU QUÂN NHÂN & HẬU DUỆ
QUÂN LỰC VIỆT NAM CỘNG HÒA (QLVNCH)
DALLAS-FORT WORTH, TEXAS, USA & VÙNG PHỤ CẬN
2512 Centaurus Drive, Garland, Texas 75044, USA
(469) 776-4652
vhieu5945@gmail.com**

Mãi đến 3 năm sau, tôi mới sinh cho anh đứa con đầu lòng. Một đứa con trai bụ bẫm. Có lẽ vì nặng nợ với núi rừng, anh đề nghị tôi đặt tên cho con là Cao Nguyên, Lê Cao Nguyên. Anh được về phép thăm con khi cháu vừa đầy tháng. Càng lớn, Cao Nguyên càng giống cha, đôi mắt to, sống mũi cao, và đặc biệt là trên đầu mỗi vành tai đều có một “lỗ tai nhỏ” như ba nó.

Chỉ đúng một tuần sau khi chia tay vợ con về đơn vị, anh bị thương nặng trong lúc đơn vị hành quân giải vây căn cứ Pleime. Tôi bồng con lên Pleiku. Hậu cứ lo cho mẹ con tôi nơi ăn chốn ở và có xe đưa đón mỗi ngày để tôi vào thăm, săn sóc anh trong quân y viện. Sau khi xuất viện, với đôi chân còn đi khập khiễng, anh được chuyển về bộ chỉ huy liên đoàn, đảm trách một nhiệm vụ tham mưu ở hậu cứ. Mẹ con tôi ở lại Biển Hồ (hậu cứ liên đoàn 2 BĐQ) với anh kể từ ngày ấy. Mẹ chồng tôi rất nhân từ, thường xuyên lên thăm chúng tôi và thuê cho tôi một người giúp việc. Cuối năm 1973, trong một lần Việt Cộng pháo kích vào trại gia binh làm một số đàn bà con nít bị thương, trong đó có cháu Cao Nguyên. Rất may, mảnh đạn gây ra một vết thương khá lớn ở cánh tay nhưng không vào xương. Sau hôm ấy, chúng tôi ra thuê một căn nhà bên ngoài doanh trại để ở. Năm sau, khi Cao Nguyên vừa tròn hai tuổi, tôi sinh đứa con thứ nhì. Lần này là con gái. Con bé giống mẹ, được chúng tôi đặt tên là Thùy Dương để nhớ thành phố biển Nha Trang, nơi hai chúng tôi lớn lên và yêu nhau.

Căn cứ Pleime, Pleiku, Việt Nam Cộng Hòa
{https://en.wikipedia.org/wiki/Siege_of_Plei_Me}

LIÊN HỘI CỨU QUÂN NHÂN & HẬU DUỆ
QUÂN LỰC VIỆT NAM CỘNG HÒA (QLVNCH)
DALLAS-FORT WORTH, TEXAS, USA & VÙNG PHỤ CẬN
2512 Centaurus Drive, Garland, Texas 75044, USA
(469) 776-4652
vhieu5945@gmail.com

Mấy năm sống ở Pleiku, cái thành phố “đi dăm phút đã về chốn cũ” ấy, những ngày nắng chỉ thấy toàn bụi đỏ, còn những ngày mưa bùn bám dính gót chân. Pleiku đúng là một thành phố lính. Những người vợ lính sống ở đây dường như chỉ để chờ chồng về sau những cuộc hành quân, hoặc để chăm sóc chồng những ngày bị thương nằm trong quân y viện. Với họ thì đúng là “may mà có anh, đời còn dễ thương”. Trong số ấy đã có biết bao người trở thành góa phụ!

Đường Trịnh Minh Thế, Pleiku, Việt Nam Cộng Hòa
{<https://ongvove.wordpress.com/2012/01/04/pleiku-th%C6%A1-va-thi-nhan/>}

Cuộc di tản khỏi Pleiku, Việt Nam Cộng Hòa
{<https://vnin21.blogspot.com/2014/07/cuoc-di-tan-khoi-pleiku.html> }

Giữa tháng 3/75, sau đúng một tuần, Ban Mê Thuật thất thủ. Một buổi sáng, anh từ bản doanh liên đoàn về, hỏi hỏi bảo mẹ con tôi và chị giúp việc thu dọn đồ đạc gấp, bỏ lại mọi thứ, chỉ mang theo những gì cần thiết, nhất là thức ăn và sữa cho các con, theo anh vào hậu cứ.

Khi vừa đến cổng trại, tôi ngạc nhiên khi thấy tất cả mọi người đều đã ngồi sẵn trên xe. Chúng tôi rời khỏi doanh trại. Thành phố Pleiku như đang ngơ ngác trước những người từng bao năm sống chết với mình, nay vội vàng bỏ đi không một lời giã từ. Đang giữa mùa xuân mà cả một bầu trời u ám. Pleiku tiễn chúng tôi bằng một cơn mưa đổ xuống khi đoàn xe vừa ra khỏi thành phố. Đến ngã ba Mỹ Thạnh, đoàn xe dừng lại. Phía trước chúng tôi đầy đặc xe và người, vừa dân vừa lính, đủ các binh chủng, đủ các loại xe, kể cả xe gắn máy. Tôi nghe chồng tôi và bạn bè nói là ngoài lực lượng xung kích mở đường, một số đơn vị Biệt Động Quân (BDQ) còn được chỉ định đi sau, ngăn chặn địch quân tập hậu, bảo vệ cho đoàn quân di tản. Đây là trách nhiệm nguy hiểm và nặng nề nhất trong một cuộc hành quân triệt thoái.

Hơn một ngày mò mẫm trên liên tỉnh lộ 7, chúng tôi đến thị xã Hậu Bồn vào lúc trời sắp tối. Vừa dừng lại, chưa kịp ăn cơm thì bị pháo kích và súng nổ khắp nơi. Xe và người cán lên nhau trong cơn hỗn loạn. Địch đã bao vây, các đơn vị BDQ chống trả kiên cường, nhưng địch quá đông và bên ta thì vừa quân vừa dân chen chúc nhau hỗn loạn. Trong lúc nguy nan này, trời

**LIÊN HỘI CỨU QUÂN NHÂN & HẬU DUỆ
QUÂN LỰC VIỆT NAM CỘNG HÒA (QLVNCH)
DALLAS-FORT WORTH, TEXAS, USA & VÙNG PHỤ CẬN**
2512 Centaurus Drive, Garland, Texas 75044, USA
(469) 776-4652
vhieu5945@gmail.com

lại giáng xuống cho bên ta thêm một điều bất hạnh. Một chiếc phản lực cơ dội bom nhằm vào quân bạn. Đoàn xe vội vã rời Hậu Bồn, di chuyển đến gần quận lỵ Phú Túc, thì lại bị địch tấn công từ khắp các phương hướng. Nhiều xe bốc cháy và rất nhiều người chết hoặc bị thương. Cả đoàn xe không nhúc nhích được. Chúng tôi có lệnh bỏ lại tất cả xe cộ, băng rừng, tìm đường về Củng Sơn.

{https://groups.io/g/VanHanhKHXH5/topic/fw_nhung_hinh_anh_di/56534203}

{https://groups.io/g/VanHanhKHXH5/topic/fw_nhung_hinh_anh_di/56534203}

Chồng tôi vừa chiến đấu vừa dẫn đường cho chúng tôi cùng một số binh sĩ, vợ con. Tôi dắt theo Cao Nguyên còn chị giúp việc bồng cháu Thùy Dương. Chúng tôi lẩn lủi đi trong rừng. Tiếng súng vẫn còn ầm ĩ, những viên đạn lửa như muốn xé tan màn đêm. Khi chúng tôi đã mệt lã, cũng là lúc đến bờ một giòng sông nhỏ. Chồng tôi lo chỗ ngủ cho mẹ con tôi dưới một gốc cây, rồi cùng đồng đội chia nhau canh gác. Mệt quá, tôi ngủ vùi một giấc, thức dậy thì trời vừa sáng. Chúng tôi lại tiếp tục lên đường. Tôi không còn đủ sức để bồng cháu Cao Nguyên, nên chồng tôi phải dùng cái võng ni lông, gùi cháu sau lưng, bên ngoài phủ lên cái áo giáp của anh.

**LIÊN HỘI CỨU QUÂN NHÂN & HẬU DUỆ
QUÂN LỰC VIỆT NAM CỘNG HÒA (QLVNCH)
DALLAS-FORT WORTH, TEXAS, USA & VÙNG PHỤ CẬN
2512 Centaurus Drive, Garland, Texas 75044, USA
(469) 776-4652
vhieu5945@gmail.com**

Vừa ra khỏi bia rừng, tôi ngạc nhiên khi thấy từng đoàn người chạy giặc, lũ lượt kéo nhau đi cùng hướng với chúng tôi, trong đó có nhiều người bị thương mình đầy máu. Tôi nghĩ họ cũng là những cặp vợ chồng, con cái, cha mẹ dắt dìu nhau đi tìm sự sống. Hình như họ không còn mang theo được bất cứ thứ gì. Nhìn nét mặt, ai cũng kinh hoàng. Chồng tôi bàn bạc cùng một số quân nhân trong đơn vị, tách ra đi tìm một lộ trình khác để tránh sự phát hiện của địch.

Vừa tách rời đoàn người được vài phút thì đạn pháo thi nhau rớt xuống. Tiếng la khóc thất thanh cộng với tiếng súng nổ khắp nơi làm cho cả một khu rừng như vừa trải qua một cơn địa chấn. Trong nhóm chúng tôi cũng đã có một số người chết. Đến lúc này thì mạnh ai nấy tìm đường sống. Gia đình tôi cùng gia đình vài người bạn nữa chạy vào khu rừng phía trước, nơi không nghe tiếng súng. Kinh nghiệm bao nhiêu năm chiến trận, bây giờ chồng tôi chỉ mong cứu được vợ con mình. Địch quân không biết từ đâu ra lại tràn ngập, một số đơn vị tan rã, đồng đội kẻ chết, người bị thương, một số đã bị bắt. Tôi không thể tưởng tượng được số mệnh bi thảm của những người lính Biệt Động Quân (BDQ), một thời oanh liệt trên khắp chiến trường, giờ này tan tác trong tức tưởi! Chồng tôi suýt bật khóc, khi nghe cấp chỉ huy truyền lệnh từ cấp chỉ huy ở trên xuống: “Đạp lên mà đi!” (phải bỏ lại thương binh, thường dân). Trong suốt đời binh nghiệp, có lẽ không có người lính nào nhận một lệnh đau thương hơn thế nữa!

Sau chừng một tiếng đồng hồ băng rừng, chúng tôi bất ngờ gặp một toán lính BDQ hơn 20 người thuộc tiểu đoàn cũ của chồng tôi. Thấy trò chưa kịp nắm tay mừng rỡ thì súng đã nổ. Địch quân đã xuất hiện ở trước mặt. Trở lại cương vị cấp chỉ huy, chồng tôi lưng mang con, điều động anh em xông vào trận mạc. Một trận đánh tốc chiến để tìm đường sống. Toán địch chỉ có ít người nên bỏ chạy, chồng tôi quay lại tìm đám đàn bà trẻ con, rồi hướng dẫn đoàn người đi tiếp.

Trên vùng cao nguyên, núi rừng, đêm xuống thật nhanh. Cái bóng tôi bấy giờ thật rợn người. Tôi hình dung đến bóng dáng tử thần. Chúng tôi dừng lại trên một ngọn đồi thấp. Tôi nghiệp cho những người lính BDQ trung thành, đáng lẽ họ sẽ lợi dụng bóng đêm để đi tiếp vì đó là sở trường của họ. Nhưng thấy một số vợ con, bạn bè cùng vài anh em bị thương không thể đi nổi và nghe lời chồng tôi, họ đã cùng ở lại qua đêm. Sau khi sắp xếp cho anh em binh sĩ phòng thủ, chồng tôi trở lại lo chỗ nằm cho mẹ con tôi. Tối hôm ấy, dù mệt nhưng sao tôi cứ trần trọc không ngủ được. Chồng tôi ôm tôi dựa vào một gốc cây. Anh ôm tôi thật chặt trong lòng, thỉnh thoảng hôn nhẹ lên tóc tôi. Trong hoàn cảnh này, không ai còn lòng dạ để lãng mạn, yêu thương, nhưng có lẽ anh đang tội nghiệp cho một người con gái đã trót chọn chồng làm lính chiến. Và không ngờ đó là những nụ hôn cuối cùng anh dành cho tôi.

LIÊN HỘI CỨU QUÂN NHÂN & HẬU DUỆ
QUÂN LỰC VIỆT NAM CỘNG HÒA (QLVNCH)
DALLAS-FORT WORTH, TEXAS, USA & VÙNG PHỤ CẬN
2512 Centaurus Drive, Garland, Texas 75044, USA
(469) 776-4652
vhiu5945@gmail.com

{https://groups.io/g/VanHanhKHXXH5/topic/fw_nhung_hinh_anh_di/56534203}

{https://groups.io/g/VanHanhKHXXH5/topic/fw_nhung_hinh_anh_di/56534203}

Buổi sáng sớm, khi vừa xuống tới chân đồi, chúng tôi lại chạm địch. Cũng là lần cuối cùng, tôi chứng kiến những người lính Biệt Động Quân (BDQ) can trường. Các anh chia thành từng toán nhỏ xung phong, tiếng hét “Biệt Động Quân, Sát” vang dội cả một vùng. Nghe tiếng súng nổ dữ dội, tôi đoán chừng lực lượng địch chắc đông lắm. Một anh trung sĩ, bị thương nơi tay trong trận đánh ngày hôm qua, được chỉ định dắt tất cả đám đàn bà trẻ con chúng tôi ra khỏi vùng đang giao tranh. Đã vậy, anh trung sĩ này còn phải đi theo một người lính BDQ khác bị thương. Vợ chồng tôi thất lạc nhau từ lúc ấy. Tôi còn lạc mất cháu Cao Nguyên, được ba cháu gửi sau lưng khi chiến đấu. Không biết cái áo giáp có thể che chở cho tấm hình hài nhỏ bé của con tôi không. Hình ảnh này, trước đây tôi nghĩ chỉ diễn ra trong mấy cuốn truyện Tàu mà mình đã đọc.

**LIÊN HỘI CỨU QUÂN NHÂN & HẬU DUỆ
QUÂN LỰC VIỆT NAM CỘNG HÒA (QLVNCH)
DALLAS-FORT WORTH, TEXAS, USA & VÙNG PHỤ CẬN
2512 Centaurus Drive, Garland, Texas 75044, USA
(469) 776-4652
vhiu5945@gmail.com**

Tiếp tục di chuyển chừng vài tiếng đồng hồ nữa, khi tới một con đường mòn, chúng tôi lại nghe tiếng súng nổ. Anh trung sĩ nhận ra tiếng lựu đạn nổ, bảo chúng tôi nằm rạp cả xuống. Chờ im tiếng súng, đám chúng tôi rời con đường mòn chạy vào một khu rừng bên phải mà theo anh trung sĩ, có thể an toàn hơn. Khi đến bìa rừng, tôi bàng hoàng nhìn thấy mấy người lính Biệt Động Quân nằm chết bên cạnh xác quân thù, máu me lai láng thấm mặt đất. Sau này được biết, mấy người lính đó bị địch bao vây, đã tự sát để cùng chết chung với địch.

Đi vào cánh rừng bên phải chừng vài trăm mét, thì chúng tôi bị một đám khá đông địch quân chặn lại. Anh trung sĩ bị tước khí giới. Tất cả chúng tôi bị lừa vào bên bờ một con suối nhỏ. Ở đây tôi gặp một số sĩ quan, binh sĩ của ta bị bắt, nhiều người tay bị trói ngược ra sau, ngồi theo hàng dọc, quay lưng ra suối, trước họng súng sẵn sàng nhả đạn. Tôi cố ý tìm xem nhưng không thấy chồng tôi trong số người bị bắt. Lòng tôi lo âu vô hạn. Từ đó, tiếng súng tạm im, chỉ còn tiếng quát tháo với giọng rất khó nghe của những kẻ thắng trận. Sau đó, tất cả chúng tôi bị lừa về địa điểm tập trung, một ngôi trường nằm trong quân Cùmg Sơn (Sơn Hòa).

Trong cảnh khốn cùng này, tôi chỉ còn lại một điều may mắn. Chị giúp việc rất tốt bụng, trung thành, vừa bông bẻ, bảo bọc cháu Thùy Dương, vừa lo lắng cho tôi. Chị xin đầu đó được nửa bát cơm cho tôi, nhưng tôi nuốt không nổi, mặc dù đã trải qua hai ngày đói khát. Nhìn đứa con gái vừa mới lên hai lạy lắt bên cạnh và nghĩ tới chồng tôi và đứa con trai, không biết sống chết ra sao, lần đầu tiên tôi bật khóc.

{https://groups.io/g/VanHanhKHXH5/topic/fw_nhung_hinh_anh_di/56534203}

**LIÊN HỘI CỨU QUÂN NHÂN & HẬU DUỆ
QUÂN LỰC VIỆT NAM CỘNG HÒA (QLVNCH)**
DALLAS-FORT WORTH, TEXAS, USA & VÙNG PHỤ CẬN
2512 Centaurus Drive, Garland, Texas 75044, USA
(469) 776-4652
vhieu5945@gmail.com

Cuối cùng tôi cũng lần mò về đến Nha Trang, khi thành phố này đã lọt vào tay giặc. Khi nhận ra tôi, mẹ tôi ôm tôi vào lòng và khóc như mưa. Tôi không đủ can đảm đem tin buồn đến bên nhà chồng, nhờ cha tôi sang báo tin tôi và cháu Thùy Dương vừa mới về đến nhà, chồng tôi và cháu Cao Nguyên vẫn còn mất tích. Cả nhà chồng kéo sang thăm tôi, bỗng cháu Thùy Dương về nhà chăm sóc. Mẹ chồng tôi thần thờ liền mấy ngày khi được biết tin. Nằm nhà hơn một tuần, nhờ mẹ tận tình chăm lo, sức khỏe tôi đã gần bình phục. Tôi xin được trở lại Phú Bổn tìm chồng và cháu Cao Nguyên. Cả nhà tôi và bên nhà cha mẹ chồng đều ái ngại, âu lo. Nhưng qua sự nài nỉ của tôi, cuối cùng cha mẹ chồng cho đưa em trai út của chồng tôi, dùng xe Honda chở tôi ngược đường lên liên tỉnh lộ 7.

Nha Trang, Việt Nam Cộng Hòa
{<https://www.facebook.com/photo?fbid=122212406840041311&set=pcb.122212407188041311>}

{https://groups.io/g/VanHanhKHXH5/topic/fw_nhung_hinh_anh_di/56534203}

Mặc dù đã chứng kiến bao nhiêu máu lửa tang tóc, cũng như đã chuẩn bị tinh thần, nhưng tôi thực sự khinh hãi những gì trước mắt. Ngón ngang bao nhiêu xe cộ bị đốt cháy, những bộ xương người còn vương vãi đó đây, bao nhiêu nấm mộ lấp vội bên đường. Cả một vùng xông lên mùi tử khí. Chiếc khăn bịt miệng tẩm ướt dầu Nhĩ Thiên Đường đã giúp tôi cùng cậu em vượt qua chặng đường gần 100 cây số. Đến Cheo Reo, hỏi thăm một vài người dân, được biết một số sĩ quan bị bắt làm tù binh, đang bị giam ở Thuận Mẫn. Chúng tôi đến đó, trình giấy phép đi tìm chồng của Ủy Ban Quân Quản mới được cho vào trại. Sau khi họ cho biết không có tên chồng tôi trong danh sách tù binh, tôi xin phép được gặp bất cứ một sĩ quan nào cùng đơn vị với chồng tôi. Rất may, gặp được anh đại đội phó lúc chồng tôi còn ở tiểu đoàn. Anh cho biết có gặp một số binh sĩ đã cùng chồng tôi chiến đấu dưới ngọn đồi gần đèo Tu Na. Họ cho biết chồng tôi, đã bị

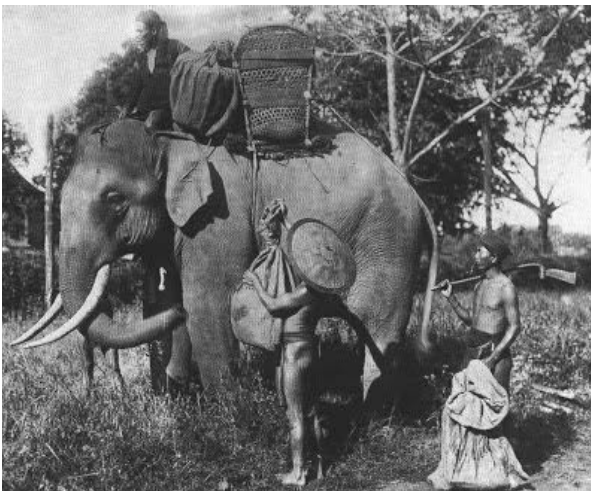

LIÊN HỘI CỨU QUÂN NHÂN & HẬU DUỆ
QUÂN LỰC VIỆT NAM CỘNG HÒA (QLVNCH)
DALLAS-FORT WORTH, TEXAS, USA & VÙNG PHỤ CẬN
2512 Centaurus Drive, Garland, Texas 75044, USA
(469) 776-4652
vhieu5945@gmail.com

thương, vẫn cố tìm cách đưa cháu Cao Nguyên đến một nơi an toàn nào đó. Tôi sáng lên niềm hy vọng. Ngay hôm đó, tôi thuê năm người Thượng, theo tôi lần theo con đường dọc theo bờ sông mà tôi còn nhớ, trở lại dãy đồi thấp, rồi bung ra đi tìm. Liên tục trong một tuần, chúng tôi chỉ tìm được mấy bộ xương người, một số nắm mồ vô danh, nhưng không thấy dấu vết của chồng tôi. Tôi trở về mang theo niềm tuyệt vọng, không chỉ cho tôi mà còn cho cả bên nhà chồng.

Cha mẹ chồng tôi lập bàn thờ cho chồng tôi và cháu Cao Nguyên, đứa cháu đích tôn của ông bà. Ngày 19 tháng Ba là ngày giỗ của hai cha con.

Người Thượng miền Cao Nguyên, Việt Nam
{<https://www.facebook.com/photo?fbid=727622754294946&set=pcb.727624994294722>}

{https://groups.io/g/VanHanhKHXH5/topic/fw_nhung_hinh_anh_di/56534203}

LIÊN HỘI CỨU QUÂN NHÂN & HẬU DUỆ
QUÂN LỰC VIỆT NAM CỘNG HÒA (QLVNCH)
DALLAS-FORT WORTH, TEXAS, USA & VÙNG PHỤ CẬN
2512 Centaurus Drive, Garland, Texas 75044, USA
(469) 776-4652
vhieu5945@gmail.com

Hàng năm cứ đến ngày này, tôi cùng Thùy Dương đều trở lại Phú Bổn, tìm đến chân đồi, dưới gốc cây nằm giữa đỉnh đồi mà đêm cuối cùng, chồng tôi ôm tôi vào lòng. Hai mẹ con thắp hương tưởng niệm anh và cháu Cao Nguyên. Tôi đã dùng dao khắc đậm tên anh và cháu Cao Nguyên vào thân cây ấy. Lần nào cũng vậy, khi nước mắt ràn rụa, trong tiếng gió cây rừng, tôi mơ hồ như có tiếng khóc từ gốc cây này rồi văng vẳng bao nhiêu tiếng khóc từ những thân cây khác, từ những khúc gỗ nằm vương vãi do bom đạn hôm nào, tạo thành một thứ âm thanh náo nùng, xé nát ruột gan.

Tỉnh Phú Bổn
{<https://www.jurisjurjevics.com/category/cheo-reo/>}

Phi trường Cheo Reo
{https://ceb.wikipedia.org/wiki/Cheo_Reo}

Tôi đã mang dư âm của tiếng khóc ấy đến tận Bắc Âu, nơi hai mẹ con tôi đến định cư sau chuyến vượt biên được một chiếc tàu của Na Uy cứu vớt. Tháng Năm 1985, cha mẹ chồng tôi góp vàng cùng một người bạn ở vùng biển Lương Sơn đóng ghe vượt biển. Tôi, cháu Thùy Dương và một đứa em trai của tôi được đi cùng gia đình chồng. Tôi xin được một chỗ cho chị người giúp việc lúc trước (chị đã về quê ở vùng Diên Khánh), nhưng chị từ chối. Tôi âm thầm góp nhặt tài sản của nhà chồng và của tôi mang lên biểu chị trước khi rời khỏi quê nhà.

Hai mươi năm sau, khi Thùy Dương vừa làm đám cưới, tôi muốn đưa vợ chồng cháu về Việt Nam trình diện ông bà ngoại và đến địa điểm cuối cùng khi chồng tôi và Cao Nguyên còn sống. Như là một nghĩa cử để cháu tưởng nhớ đến cha và anh mình. Chúng tôi đến đây đúng vào giữa mùa xuân, một ngày trước ngày giỗ chồng và con trai.

Con đường tỉnh lộ 7 ngày xưa bây giờ đã được tráng nhựa và đổi tên thành quốc lộ 25. Chúng tôi thuê một chiếc xe tám chỗ ngồi. Ngoài tôi và vợ chồng cháu Thùy Dương, còn có cậu em trai út của tôi và vợ chồng chị giúp việc ngày xưa. Chúng tôi đến Cheo Reo, bây giờ có tên mới là A Yun Pa thuộc tỉnh Gia Lai. Tất cả không còn dấu vết của chiến tranh. Người ta đã cố tình trát phấn tô son lên thành phố núi này để có dáng dấp của thời kỳ đổi mới. Màu sắc lòe loẹt,

LIÊN HỘI CỨU QUÂN NHÂN & HẬU DUỆ
QUÂN LỰC VIỆT NAM CỘNG HÒA (QLVNCH)
DALLAS-FORT WORTH, TEXAS, USA & VÙNG PHỤ CẬN
2512 Centaurus Drive, Garland, Texas 75044, USA
(469) 776-4652
vhieu5945@gmail.com

vài ngôi nhà cao tầng, quê mùa kệt cớm, những ngôi nhà sàn “cải biến” thành những biệt thự cho các ông quan lớn, nằm chơ vơ giữa một vùng đất nghèo nàn được gọi là “thị xã”. Nhìn dãy núi Hàm Rồng từ xa, ẩn hiện trong những đám mây mù, lòng tôi chùng xuống. Nơi ấy, tôi đã bao lần đến thăm chồng, để được hòa mình vào đơn vị với những người lính trẻ, sẵn sàng chết cho quê hương. Cũng ở nơi ấy, tôi đã được vinh dự chứng kiến chồng tôi cùng nhiều anh em đồng đội được ông tướng vùng gắn huy chương. Tất cả đã đi vào huyền thoại.

Sau khi thuê phòng trọ, tắm rửa và cơm nước xong, chúng tôi dò hỏi đường đến tháp Yang Mum và tháp Drang Lai. Vì nghe dân ở đây nói các vị thần Chăm trong hai ngôi tháp này linh thiêng ghê lắm. Tôi khẩn vái và xin xăm và ngạc nhiên vô cùng khi lá xăm tôi bốc trúng lại là bốn câu Kiều của cụ Nguyễn Du.

Từ phen chiếc lá lià rừng,
Thăm tìm luồng những liệu chùng nước mây.
Rõ ràng hoa rụng hương bay,
Kiếp sau họa thấy kiếp này hẵn thôi.

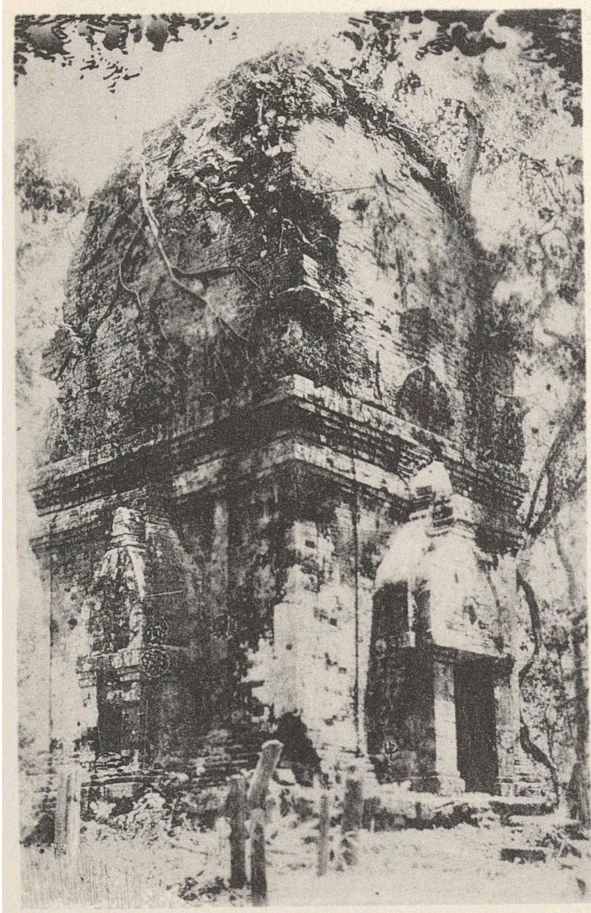
Núi Hàm Rồng, Pleiku
{<https://www.facebook.com/photo/?fbid=1144764502551355&set=pleiku-1970-n%C3%BAi-h%C3%A0m-r%E1%BB%93ng>}

Nguyễn Du (1766-1820)
{https://en.wikipedia.org/wiki/Nguy%E1%BB%85n_Du}

**LIÊN HỘI CỰU QUÂN NHÂN & HẬU DUỆ
QUÂN LỰC VIỆT NAM CỘNG HÒA (QLVNCH)
DALLAS-FORT WORTH, TEXAS, USA & VÙNG PHỤ CẬN
2512 Centaurus Drive, Garland, Texas 75044, USA
(469) 776-4652
vhiu5945@gmail.com**

Tháp Yang Mum, Tỉnh Gia Lai
{<https://www.facebook.com/photo/?fbid=4181654738781355&set=th%C3%A1p-yang-mum-%E1%BB%9F-v%C3%B9ng-cheo-reo-nay-l%C3%A0-ayunpa-t%E1%BB%89nh-gia-lai-trong-s%C3%A1ch-ngh%E1%BB%87-thu%E1%BA%ADt-k>}

Tháp Hòa Lai, Tỉnh Ninh Thuận
{https://en.wikipedia.org/wiki/History_of_Champa#/media/File:Th%C3%A1p_H%C3%B2a_Lai,_Ninh_Thu%E1%BA%ADn.JPG}

Tháp Chàm Mui Ne, Tỉnh Phan Thiết
{https://en.wikipedia.org/wiki/History_of_Champa#/media/File:ChamMuiNe.jpg}

Tôi bán tín bán nghi, vì nghe nhiều người nói ở Việt Nam, chuyện cúng bái, mê tín dị đoan bây giờ là một business (thương mại). Chẳng lẽ ông thần Chàm này lại thuộc cả truyền Kiều. Nghĩ như vậy, nhưng thấy bốn câu thơ lại đúng vào trường hợp của mình, tôi cảm thấy lòng buồn vô hạn. Trở về phòng trọ, bà chủ nhà cho biết ngày mai có chợ phiên của người dân tộc, vừa đông, vừa vui và có thể mua nhiều thứ thổ sản, gia cầm với giá rất rẻ. Tôi cũng muốn mua mấy con gà để cúng chồng con tôi. Khi còn sống, anh thích ăn thịt gà luộc. Bà chủ nhà còn

**LIÊN HỘI CỰU QUÂN NHÂN & HẬU DUỆ
QUÂN LỰC VIỆT NAM CỘNG HÒA (QLVNCH)
DALLAS-FORT WORTH, TEXAS, USA & VÙNG PHỤ CẬN
2512 Centaurus Drive, Garland, Texas 75044, USA
(469) 776-4652
vhieu5945@gmail.com**

cho biết thêm dân chúng ở vùng này đa số là người Thượng thuộc các sắc tộc Jarai, Bahnar, Hroi và M'dhur. Có một số sống trong các bản rất xa, cách thị xã 10, 20 cây số.

Sau một đêm trần trọc với những cơn ác mộng, vừa chớp mắt, tôi đã nghe tiếng người réo gọi. Ngôn ngữ của các sắc tộc, tôi không hiểu họ nói gì. Chợ phiên nhóm rất sớm.

Chúng tôi vội vàng ăn sáng rồi kéo nhau ra khu chợ nằm không xa trước nhà trọ. Tôi có cảm giác lạ lẫm vì lần đầu tiên đến buổi chợ phiên của người dân tộc. Đã vậy, vợ chồng cháu Thùy Dương cứ hỏi điều này điều nọ. Khi đang cố giải thích về nguồn gốc của người Thượng, chúng tôi đến một quầy bán gà. Những con gà tre nhỏ xíu được nhốt trong mấy cái lồng đan bằng tre. Tôi ngồi xuống lựa hai con gà béo nhất, bảo người bán bắt hộ tôi hai con gà ra khỏi lồng. Người bán là một thanh niên Thượng, vừa đen vừa ốm, nói tiếng Việt chưa sõi... Khi anh xắn tay áo lên và thò tay vào lồng gà, tôi bỗng giật mình, trông thấy vết sẹo trên cánh tay trái. Vết sẹo có hình dáng đầu một con cọp. Tôi nhớ tới Cao Nguyên, đứa con trai ba tuổi, bị thương trong trận pháo kích vào trại gia binh Biển Hồ. Vết thương trên cánh tay cháu khi chữa lành, để lại một vết sẹo có hình ảnh đầu một con cọp. Biểu tượng của binh chủng Biệt Động Quân mà chồng tôi mang trên vai áo.

Tôi biến sắc, nắm chặt cánh tay anh thanh niên Thượng và nhìn vào mặt anh ta. Cũng hai con mắt khá to, cũng cái sống mũi cao, nhưng khuôn mặt cháy nắng, mái tóc màu nâu sậm như màu đất đỏ Pleiku, không có nét đẹp nào của cháu Cao Nguyên ngày trước. Anh người Thượng ngượng ngùng, cúi mặt xuống, khựng lại. Tôi chợt nhớ ra trên vành tai của Cao Nguyên có một lỗ tai nhỏ như ba của nó. Tôi bàng hoàng nhận ra hai cái lỗ tai nhỏ trên vành tai anh Thượng. Bất giác, tôi ôm chầm lấy anh và nước mắt trào ra. Nhưng anh bần thần đẩy mạnh tôi ra và nói một tràng tiếng Thượng. Vợ chồng cháu Thùy Dương ngơ ngác nhìn nhau, không biết xảy ra điều gì. Nghĩ tới chị giúp việc ngày trước có thể xác nhận điều kỳ lạ, tôi bảo Thùy Dương đi gọi chị ta từ gian hàng bán hoa lan phía trước. Tôi kéo chị ra xa rồi nói vào tai.

{<https://nghien cuculichsu.com/2016/08/31/cong-dong-nguoi-thuong-tren-cao-nguyen-mien-trung/>}

LIÊN HỘI CỰU QUÂN NHÂN & HẬU DUỆ
QUÂN LỰC VIỆT NAM CỘNG HÒA (QLVNCH)
DALLAS-FORT WORTH, TEXAS, USA & VÙNG PHỤ CẬN
2512 Centaurus Drive, Garland, Texas 75044, USA
(469) 776-4652
vhieu5945@gmail.com

- Chị nhìn kỹ anh người Thượng này xem có giống ai không?

Sau một lúc nhìn không chớp mắt, mặt chị biến sắc, nói thì thầm một mình.

- Thăng Nguyên? Chẳng lẽ thằng cu Nguyên?

Rồi chị nhìn thẳng anh ta hỏi.

- Mày có phải là thằng Nguyên, Lê Cao Nguyên không?

Anh thanh niên Thượng lắc đầu.

- Tao là thằng Ksor Tlang.

Tôi mua hết những lồng gà hôm ấy và đưa cho anh ta một nắm tiền. Sau khi đếm xong, anh ta trả lại cho tôi hơn một nửa, nói.

- Mày bắt cái con gà nhiều tiền quá!

Tôi mất hết bình tĩnh, bảo vợ chồng chị giúp việc đứng trông chừng anh ta, rồi chạy về phòng trọ tìm bà chủ nhà. Tôi kể lại vắn tắt chuyện xảy ra. Có lẽ bà ta là người tai mắt ở đây, là một người tốt bụng, nhắc điện thoại gọi công an. Chưa đầy ba phút, hai gã công an đến bằng xe Honda, một Kinh, một Thượng, cúi chào bà chủ. Chưa kịp nói gì, bà ta kéo tay hai gã công an lôi ra chợ, vừa đi vừa giải thích. Đến nơi, gã công an nói một tràng tiếng Thượng. Tôi không hiểu gì nhưng anh bán gà gân cổ cãi lại. Cuối cùng, hai ông công an kéo anh ta đi, mặc dầu anh cố tình chống lại. Chúng tôi đi theo phía sau trở về phòng trọ.

Qua trung gian bà chủ nhà, tôi nhờ ông công an phiên dịch lại những điều trao đổi giữa tôi và anh bán gà và muốn bằng mọi cách tìm ra tông tích anh ta. Tôi nhét vào tay bà chủ nhà trợ hai tờ 100 đô la.

- Em có cha mẹ không? Tên ông bà là gì?

- Tôi có cha mẹ. Cha tôi tên Ksor H'lum, mẹ tôi tên H'nu.

- Có anh em không?

- Không.

- Anh có nhớ ngày sinh không?

- Không.

Ông công an quay qua tôi bảo sẽ tìm khai sanh sau, rồi hỏi tiếp anh Thượng.

LIÊN HỘI CỨU QUÂN NHÂN & HẬU DUỆ
QUÂN LỰC VIỆT NAM CỘNG HÒA (QLVNCH)
DALLAS-FORT WORTH, TEXAS, USA & VÙNG PHỤ CẬN
2512 Centaurus Drive, Garland, Texas 75044, USA
(469) 776-4652
vhieu5945@gmail.com

- Anh có nhớ lúc còn nhỏ, ba, bốn tuổi, anh ở đâu không?
- Không! Thì chắc tôi ở với cha mẹ tôi mà.
- Cái sẹo trên cánh tay trái, anh biết vì sao có nó không?

Ông công an bảo anh Thượng xắn tay áo lên rồi chỉ vào vết sẹo.

- Không! Chắc là bị cành cây đâm trúng.

Tôi thở ra thất vọng, nhưng chợt nghĩ ra điều gì lại hỏi.

- Cha mẹ anh đang ở đâu?
- Buôn Ban Ma Dek.

Ông công an lại quay qua tôi, nói buôn Ban Ma Dek cách đây hơn 10 cây số.

- Anh ở chung với cha mẹ anh?
- Không, ở bên cạnh vợ và hai đứa con.
- Đã có vợ rồi à? (Tôi buột miệng.)

Tôi đề nghị hai ông công an cùng đi với chúng tôi và anh bán gà về buôn Ban Ma Dek. Sau khi hỏi nhỏ bà chủ nhà, hai ông công an gật đầu. Nhưng phải thuê xe ôm vì đường về buôn Ban Ma Dek chỉ có đường rừng, không đi bằng xe ô tô được. Bà chủ nhà trọ gọi giùm cho chúng tôi bảy cái xe ôm.

Cha mẹ anh bán gà đã khá già, trước đây chỉ sống lẻ loi trong núi nên không nói được tiếng Việt. Chúng tôi lại trao đổi qua sự thông dịch của ông công an người Thượng. Vợ và hai con của Ksor Tlang thấy có nhiều người đến làng cũng chạy ra nhìn.

Ông bà ta cứ nhất quyết Ksor Tlang là con đẻ của ông bà ta, nhưng thấy tôi khóc lóc, năn nỉ và nhờ ông công an gạn hỏi, cuối cùng người cha mới kể lại sự thực.

- Năm ấy, lâu rồi, sau mấy ngày chiến trận ác liệt, vợ chồng tôi phải nằm suốt sau tảng đá to trước nhà để tránh đạn. Bỗng một buổi chiều, có người lính mặc áo rằn ri, bị thương nặng lắm, nhưng cố lết vào dưới căn nhà sàn của tôi rồi gục chết, trên lưng có mang một đứa bé. Nó là thằng Ksor Tlang bây giờ.
- Rồi xác người lính ấy ở đâu?

Ông ta chỉ tay ra rừng cây phía trước.

- Tôi đã chôn ông ta dưới gốc cây ấy, rồi rào lại, sợ thú rừng bới lên ăn thịt.

**LIÊN HỘI CỨU QUÂN NHÂN & HẬU DUỆ
QUÂN LỰC VIỆT NAM CỘNG HÒA (QLVNCH)
DALLAS-FORT WORTH, TEXAS, USA & VÙNG PHỤ CẬN
2512 Centaurus Drive, Garland, Texas 75044, USA
(469) 776-4652
vhieu5945@gmail.com**

Chúng tôi đi theo hai người công an đi ông già Thượng đi về phía khu rừng. Tôi khóc nhiều nhất khi trông thấy nấm mồ thấp lè tè nằm dưới tàng cây, được rào lại bằng những cây gỗ nhỏ. Vợ chồng cháu Thùy Dương cũng quỳ xuống ôm vai tôi khóc. Tôi ngược lên tìm Ksor Tlang, thằng Cao Nguyên, đứa con trai duy nhất của vợ chồng tôi. Nó đang đứng bất động, hai tay nắm chặt hai đứa con trần truồng, đen đúa. Tôi chạy lại ôm hai đứa nhỏ vào lòng, nhưng cả hai đứa nhìn tôi xa lạ, đứng dưng...

Tôi khóc lóc năn nỉ lắm. Ông già mới cùng vợ chồng và hai đứa con của thằng Ksor Tlang về nhà trọ với tôi. Nhờ bà chủ thuê một cậu học trò thông dịch. Suốt một đêm, tôi, cháu Thùy Dương và vợ chồng chị vú giúp việc ngày xưa, giải thích, khóc hết nước mắt, xin vợ chồng Ksor Tlang và hai đứa nhỏ theo chúng tôi về Nha Trang ở với ông bà ngoại, rồi tôi sẽ tìm cách đưa sang Na Uy. Cả hai ông bà già, nếu muốn, chúng tôi sẽ mua nhà cửa ở Nha Trang và chu cấp tiền bạc cho ông bà sống gần Ksor Tlang. Nhưng cả Ksor Tlang lẫn ông già đều một mực từ chối, bảo rằng họ không thể nào bỏ bản mà đi. Họ không thể sống xa rừng núi, cũng như loài cá sống dưới nước.

Một thành phố ở Na Uy
{<https://www.twincities.com/2017/10/15/why-is-norway-so-happy-oslo-fjord-cruise/>}

Nha Trang, Việt Nam
{<https://www.facebook.com/photo/?fbid=122212407152041311&set=pcb.122212407188041311>}

LIÊN HỘI CỨU QUÂN NHÂN & HẬU DUỆ
QUÂN LỰC VIỆT NAM CỘNG HÒA (QLVNCH)
DALLAS-FORT WORTH, TEXAS, USA & VÙNG PHỤ CẬN
2512 Centaurus Drive, Garland, Texas 75044, USA
(469) 776-4652
vhieu5945@gmail.com

Dự trù lên đây ba ngày, chúng tôi đã ở lại hơn hai tuần. Ban đầu tôi dự định xin phép cha mẹ nuôi của Ksor Tlang cho tôi cải táng phần mộ của chồng tôi, mang về an táng trong nghĩa trang gia tộc ở Nha Trang, nhưng rồi tôi đổi ý. Anh phải nằm lại ở đây, bên cạnh đứa con trai và hai đứa cháu nội của anh, mặc dù tất cả đã trở thành người Thượng và... chắc không biết gì về anh. Và có lẽ anh cũng muốn nằm lại với bao nhiêu đồng đội, một thời đã cùng vào sinh ra tử mà linh hồn họ chắc còn phảng phất đâu đây. Tôi muốn thợ xây lại ngôi mộ. Trên tấm bia không có bức chân dung của anh mà có tấm ảnh hai vợ chồng chụp chung với hai cháu Cao Nguyên và Thùy Dương trong ngày sinh nhật Cao Nguyên lên bốn tuổi, chỉ hơn một tháng trước ngày anh mất. Tấm ảnh này lúc nào tôi cũng mang theo trong người.

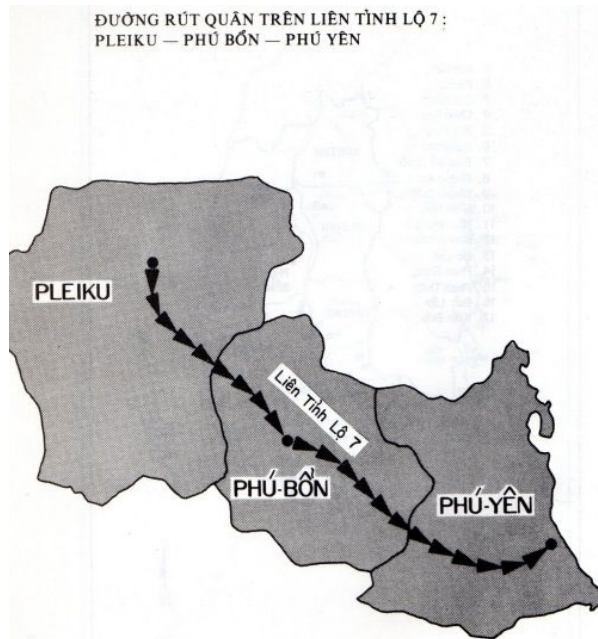
Tôi cũng không thể bắt Cao Nguyên và vợ con nó phải rời bỏ núi rừng, nơi đã cứu mạng nó. Có lẽ cái tên Cao Nguyên mà ngày xưa chồng tôi đặt cho cháu đã dính liền vào cuộc đời của cháu. Điều làm tôi đau đớn hơn là tôi chẳng làm được điều gì cho đứa con trai ruột thịt máu mủ của mình, ngoài việc nhờ bà chủ nhà trọ thuê người dựng cho vợ chồng nó và hai ông bà cha mẹ nuôi một ngôi nhà sàn chắc chắn và rộng rãi hơn. Sắm cho hai vợ chồng nó và hai đứa nhỏ một số quần áo mới. Nhưng phải năn nỉ khóc lóc, nó mới chịu nhận cùng số tiền 200 đô la.

Ngày cuối cùng, chúng tôi ở lại với vợ chồng Cao Nguyên trên ngôi nhà sàn mới. Buổi chiều, tôi bảo Cao Nguyên và vợ con nó thay quần áo mới, cùng với tôi và vợ chồng Thùy Dương ra thắp hương trước mộ ba nó. Nó quỳ bên cạnh tôi, cúi đầu nói điều gì lầm thầm trong miệng và khi ngước lên, mắt đỏ hoe. Suốt đêm hôm ấy, tôi ngồi khóc một mình. Tôi nghĩ tình mẫu tử thật thiêng liêng. Tôi sinh ra cháu Cao Nguyên, nhưng không bảo vệ được con mình, để mất con trong núi rừng này từ ngày nó vừa mới lên bốn tuổi.

Tôi từ giã Cheo Reo, chạy ngược về cầu sông Ba theo tỉnh lộ 7 năm xưa, mang theo trong lòng nỗi đau đứt ruột. Đang giữa mùa xuân nhưng cả bầu trời nhuộm màu ảm đạm. Nhìn núi rừng hai bên đường, trông ràn rụa nước mắt. Tôi mơ hồ như lá cây không còn nữa, mà tất cả đều mang hình dáng của những bộ xương người nối tiếp nhau, trùng điệp. Tai tôi nghe văng vẳng trăm ngàn tiếng khóc quyện vào trong gió. Không biết đó là tiếng khóc của người hay tiếng khóc của cây?

**LIÊN HỘI CỨU QUÂN NHÂN & HẬU DUỆ
QUÂN LỰC VIỆT NAM CỘNG HÒA (QLVNCH)**
DALLAS-FORT WORTH, TEXAS, USA & VÙNG PHỤ CẬN
2512 Centaurus Drive, Garland, Texas 75044, USA
(469) 776-4652
vhieu5945@gmail.com

Tỉnh Lộ 7
{http://chimvie3.free.fr/66/phihungn_TapGhi40Nam_Ky02_066.htm}

{<https://www.facebook.com/groups/BigTreeSeekers/posts/3557085741275314/>}

(Phỏng theo lời của một người vợ lính Biệt Động Quân)

Liên Hội Trưởng (LHT)
Tiền Sĩ Vũ Đình Hiếu, Ph.D.
Biệt Động Quân (BDQ)
(469) 776-4652
vhieu5945@gmail.com

Ban Tiếp Tân/Trang Trí
Đặng Phi Oanh (hậu duệ Võ Bị Đà Lạt)
(972) 898-9294
oanhphidang@gmail.com
Nguyễn Trác Phương (hậu duệ Hải Quân)
(214) 537-2877
tracphuong88@gmail.com

Liên Hội Phó Nội Vụ
Nguyễn Ngọc Quý
Nha Kỹ Thuật Dallas-Fort Worth
(714) 468-4924
72quynghuyen@gmail.com

Nguyễn Ngọc Sơn
(817) 504-6474
nnsthuducdfw@yahoo.com

Liên Hội Phó Ngoại Vụ/Tổng Thư Ký/Thủ Quỹ
Tiền Sĩ Hà Mạnh Chí, Ph.D. (hậu duệ)
Hội Gia Đình Hải Quân Trùng Dương Dallas-Fort Worth
(214) 232-4826
haiquantrungduong@yahoo.com
Nguyễn Minh Quyền
Gia Đình Mũ Đỏ Dallas-Fort Worth
(832) 330-9540
josephnguyen99@yahoo.com

Ban Kế Hoạch/Văn Nghệ
Nguyễn Văn Nờ (Khóa 24)
Hội Gia Đình Hải Quân Trùng Dương Dallas-Fort Worth
(972) 816-4339
nguyenno24@gmail.com

Lê Văn Lối
Hội Quân Cảnh Dallas-Fort Worth
(817) 213-7400
hoiquancanhdfw@yahoo.com